

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NATO'ya kölelik anayasası

Bölgemizin güvenliği, ağır bunalım içinde: Orta ve Yakındoğu'da savaş oceanları yanyanıyor. Körükleyen ABD emperyalizmi, Pentagon... İsrail Lübnan'a, Filistin halkına karşı canavarlıklarını sürdürüyor. Saldırının ardında yine Pentagon... Reagan'lar, Weinberger'ler tarfından çarkını geri çevirmeye, bölgede kaybettikleri "evin efendisi" konumunu yeniden kazanmaya çalışıyorlar...

Yurdun güvenliği, ulusal çıkarlar tehlikede. ABD, saldırgan politikasına Türkiye'yi araç etmek istiyor. Onu, komşu ülkelere karşı saldırı üssü yapmak istiyor. Bu politika Türkiye'yi bölgede ve dünyada ABD ve İsrail ile başbaşa, yalnızlığa iter.

Bu dayatmaları cuntanın politikası kolaylaştırdı: Kardeş İslam ülkelerine saldırı için kurulum Amerikan "Çevik Kuvvetleri"ne topraklarımızda üsler hazırlandı. Amerika'nın isteği ile, İsrail ile diplomatik ilişkiler sürdürüldü. Sözde "terörizm arama" bahanesiyle, MIT ajanları, baş terörist İsrail'in emrine, ısgal altındaki topraklara gönderildi.

Cuntanın "Anayasa"sı güvenliğimizin, bölge barışının içinde bulunduğu ciddi tehlikeleri daha da artırıyor. O, Amerika'ya bağımlı, militarist bir polis devletinin anayasasıdır. O, bir yandan Cumhuriyetçiliğini, bir yandan da NATO'cu Amerikan generallerine, kendi başına, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne bile danışmadan orduyu savaşa sürme hakkını tanıyor. O, Ulusal Kurtuluş Savaşımızın kutsal kalıtı "Ulusal egemenliği", "Ulusalaraşararşı Örgütleri üyeliik anlaşılamaz" ile, yani NATO ile sınırlıyor.

Su ağır, bunalımlı ortamda ulusal çıkarları, ulusal güvenliği ABD'nin çıkarlarından üstün tutan her yurttaşın sorumluluğu var: Amerika'nın, servencilik arabasına Türkiye'yi koşmasına boyun mu eğeceğiz?... Ulusal egemenliği onursuzca NATO'ne uyan ayakları önüne serilmeye razı mı olacağız?... Amerikan Generaline, Türk ordusunu kardeş Arap halklarının üstüne sürme yetkisi verilmesi karşısında seyricki mi kalacağız?..

NATO'ya kölelik anayasasına elbirliliğiyle "Hayır" demeliyiz, diyeceğiz!..

Cuntasız cunta yönetimi anayasasına hayır!

□80 bin tutukluyu, 3 bin idam istemi ile yargılananı, 100 binlerce işten atılmakla tehdit edilen işçiyi kurtarmak için Cunta anayasasına Hayır!..

□Genel demokratik haklar için, 12 Eylülcü anayasaya Hayır!..

□Can güvenliği, yaşama hakkı için, terörist anayasaya Hayır!..

□24 Ocak anayasasına, NATO'cu anayasaya Hayır!..

□Özgürlük, demokrasi, barış için halkın genliği için, cuntanın anayasasına Hayır!..

□Toprak reformu için, toprak ağalarının anayasasına Hayır!..

□Ulusal baskıya karşı, şoven anayasaya Hayır!..

□'Çevik Kuvvetler'in ülkemize yerleştirilmemesi için cuntanın anayasasına Hayır!

"Anayasa Komisyonu da dahil, hiç kimsenin Türk ulusuna böyle hakaret etmeye hakkı yoktur". (Çağdaş Gazeteciler Demeği Başkanı Ahmet Abakay)- "Türk halkı, 20. yüzyılın son çeyreğinde böyle bir anayasaya mahkum edilecek kadar geri ve çağdışı bir halk değildir". (Siyasal Bilgiler Fakültesi Anayasa Profesörü Mümtaz Soysal)- Bunlar, açıklanan anayasa taslağına karşı yükselen tepkilerden yalnızca iki örnek. Anayasa Komisyonu çalışmalarının yayını cunta niçin yasakladı, ortaya çıkıyor. Kendi Danışma Meclisinde bile muhalif sesler yükseliyor. DİSK'in yanı sıra Türk-İş ve MSP yanlısı Halkın Demokratik Holdinglerin isteklerini yansıtan bu taslağı sert biçimde eleştiriyorlar. Yüksek yargı organları, barolar, üniversite çevreleri, teknik elemanların örgütleri, pek çok gazeteci, yazar, sanatçı, aydın demokrasi ve hukuk devleti ilkelerinin çiğnemesine karşı seslerini yükseltiyorlar.

Bunlar hangi ortamda oluyor? Onbinlerce demokratik zindanlara atıldığı, binlerce için idam istendiği bir ortamda...

Nasıl bir Anayasa?

Bu anayasaya göre, gerçekte, 12 Eylül düzeni üstü örtülü olarak sürecek. Cumhuriyetçiliği ve hükümet meclisi dağıtabiliyorlar. Sınırları belli olmayan gerekçelerle, "olağanüstü hal" ya da "sıkıyönetim" ilan edebiliyorlar. Yani 12 Eylül benzeri bir askersel rejim getiriyorlar. Ve ülkeyi kararnamelerle yönetiyorlar. Hatta Cumhuriyetçiliğe başbakanı görevlendiren anayasayı, Cumhurbaşkanı'nın görevini devretmek için kullanımlar hale getirip, kavrat denilen insanlık suçunu yasallaştırdılar. Cumhurbaşkanı'na Evren'i getirme planları da bilini-

yor. Olmadı başka bir general bulurlar. Demek cunta erkini sürdürmektedir. Bu anayasa, cuntasız bir cunta yönetiminin anayasasıdır...

Bunlar sözümona "olağanüstü" yetkiler. Ama "olağan" dedikleri koşullarda da düşünce, söz, örgütlenme, basın, gösteri özgürlükleri ayaklar altına alınıyor. Anayasa tüm katmanlara, halkın ezici çoğunluğuna politikayı yasaklamış. Özellikle de sendikaların ve demokratik örgütlerin, aralarında ve partilerle her türlü yardımlaşması, dayanışması yasak... (Gericiilik nasıl da korkuyor halkın birliğinden! Eylem birliği politikasının doğruluğunun kanıtı bu...)

TKP şaşı, faşist 141-142. maddeler şimdiki anayasaya da gliriyor. Sonra, dünyada eşli görülmemiş bir madde daha: "kolluk kuvvetlerine adam öldürme hakkı" Bu da anayasal hak! Bu anayasa, polis devletinin anayasasıdır... Kan dökmenin, terörün yasallaşması anayasasıdır...

Bu anayasa evet diyenler kimlerdir? Örneğin, ABD Reagan yönetimi: "Bu anaysanın, Türkiye'ye askersel yardımı (!) kolaylaştırdığını" söylüyorlar. Sonra işbirlikçi tekelilerin, holdinglerin sözcüleri: Onlar da cunta anayasasını destekliyorlar. ABD yönetiminin anayasayı alkışlamasına şaşmamak gerek: Bu anayasa "egemenlik milletindir ama, milletlerarası kurullara üyeliğin hükümleri saklıdır" diye, ulusal egemenliği NATO'lara, IMF'lere bağımlı kılıyor. Holdinglerin anayasayı alkışlamasına şaşmamak gerek: Bu anayasa, grev, toplu sözleşme sendikalaşma hakkını, fiilen kullanılmaz hale getirip, kavrat denilen insanlık suçunu yasallaştırdılar. Cumhurbaşkanı'na Evren'i getirme planları da bilini-

PARTİ YAŞAMI

Artan olanaklar

Ahmet AKYÜZ

Açıklanan anayasa taslağına karşı dördü bir yandan yükselen tepkiler, cuntanın bugün ne denli yalıtıldığını gösteriyor. Onu daha da köşeye sıkıştırmak ve referandumda ona sert bir darbe indirmek, bu olanaktır. Ama, cunta da referandum öncesinde, buna olanak verecek bir ortamın oluşmasını engellemek için, elinden geleni ardına koymayacaktır. Ne ki o, artık, ne kadar azgınlarsa azgınlarsın, savunmadadır. Saldırısı CHP'ne kadar uzanabilmiştir. Ama anayasasına karşı çıkanlar çok daha genişler. Üstelik bu anayasa kimli yanlarıyla sivil gericilikle cunta arasına da bir kama olmuştur. Onun için demokrasi güçlerinin saldırıya geçirebilecek, cuntayı adım adım geriletecek, yığınların referandumda cuntanın anayasasına özgürce hayır diyebileceği bir ortam yaratmak bir düşüldür.

Cunta anayasasına istediği kadar komünist partisi yasaktır diye yazsın, istediği kadar polisini peşimize salınsın, bugün ölümlüde yeni olanaklar açılıyor. Partimizin öngörülleri doğrulanıyor. Cuntanın anayasasına karşı geniş bir tepki oluşması, cuntanın anayasasına karşıtlaşmasını önleyememesi ve referandumda doğru giderek yığınların tüm dikkatlerini anayasa konusunda daha da odaklayacak olması, cuntanın bir referandum yapmak zorunda olması, tüm bunlar bize, görüşlerimizi yaymada, yığınlarla bağlarımızı daha da güçlendirmede, demokrasî güçlerinin eylem birliği için somut adımlar atmada birçok olanak sağlıyor.

Bu olanakları vargüçümüzle kullanacağız yoldaşlar. Sen Plenum'un önmüze koyduğu görevi, parti çalışmalarını çokyanlı canlandırma görevini, böylece daha etkin yerine getireceğiz.

Başlıca sorumuz nedir? Bu, savasımızın derin zilişlik koşullarında bir millîm bile azalmayacak olan, azalmaması gereken konspratif niteliği ile anayasa konusunda en geniş yığınlarla ulaşmanın hem zorunlu olması arasındakî çelişkidir. Ama bu çözülmaz bir sorun değildir! Anahtar, illegal çalışma ile legal olanaklardan yararlanmayı ustaca birleştirmededir. Legal olanaklar az değildir. Savasışının yarın daha da çoğalacaktır. Cunta anayasasına karşı oluşan hareket, elverişli bir ortam yarattı bile. Sorun bu ortamdan yararlanabilmekte, siyasi polise açık vermede doğru görüşlerimizin altyazıyonunu ve propagandasını yapabilmekte, hareketi daha da genişletip derinleştirerek bir çizgi izleyebilmekte. Cunta ya bu hareket karşısında gerileyecek, ya da kendi anayasasına karşı propaganda yapmasını "yasaklayacak", referandum-

dan süngü zoru ile, hile ile "evet" sonucu çıkartırmayı deneyecek. Böylece daha da yalıtılacaktır! Onun açmazı, bizim çözmemiz gereken çelişkidir çok çok daha derin!

Onun için olanaklı olduğu kadar legal araçlardan yararlanmanın yollarını arayacağız. Evlerden, kahvelerden, tezgah başlarına, okullara, devlet dairelerine, otobüslerden, köy kahvelerine kadar anayasa konusunun konuşulduğu her yerde olacağız. Biz de konuşacağız. Halk gibi, onun kavramlarıyla! Minibüs şöförüyle başka, maç seyircisiyle başka, köylüyle daha başka. Herkes anayasa savasımızdaki görüşlerimizi anlatmanın yolunu bulacağız. Onları bu amaçla örgütlemeye, birleşmeye çağıracağız. Proleter devrimciyiz. Ağır başlı aile babası ya da her konuşmasında savunduğu doktrinin tüm yanlarını anlatmak zorunda olduğuna inanmış bir pedagog değil! TKP'nin tüm görüşlerini legal olarak eksiksiz anlatamıyoruz. "TKP'nin propagandasını yapamıyoruz" diye düşünmeyeceğiz. Eksik kalanı tamamlamak partinin illegal basınının görevi. Onsuz olmaz. Altımın yanısıra, bildirilerimiz, yerel basılı ajitasyon araçlarımız, pullarımız, afişlerimiz ne güne duruyor? İlegal ve legal savaşım, illegal ve legal ajitasyon-propaganda. Üstelik, ikisini birlikte, uyum içinde ve birbirine karıştırmadan yürütmekte!

Ne anlatacağız? Yalnız merkezi ajitasyon araçlarımızın söylediklerini yinelemekle yetinmeyeceğiz. Her parti örgütü şimdî yerel ajitasyonu daha da güçlendirmeli, merkezi ajitasyonu yerel özelliklerle ete kemileye büründürmelidir. Çevresindeki insanlara bakmalı, onların varolan bilinç düzeylerini ve sorunlarını verilmelidir. Cunta öyle bir anayasa hazırlatı ki, bunun halk ve demokrasi düşmanı yüzünü, politikaya şu ya da bu ölçüde ilgi duyan her emekçiye, her aydına kavrayabilmek, onları dinlemeyi ve onlarla konuşmayı bilen bir komünist için hiç de zor değil. Konuştuğumuz, hitap ettiğimiz kişi ya da kişilerin can alıcı sorunları nedir? Cuntanın anayasasında o sorunun istenilen biçimde çözümlenip engelleyecek bir madde mutlaka var! Onun özü bu, halkın sorunlarının çözümünü engellemesidir! Parti radyosu cuntanın anayasasına madde madde cevapları veriyor. Blize ver, kanıt, fikir sağlıyor. Cuntanın, sivil gericiğini demagogilerini, bunların yığına yansıyış biçimini görüp, onu da deşifre etmeliyiz.

Biz komünistler geleceğe iyimserlik duyuyoruz. Biz komünistler geleceğe iyimserlik duyuyoruz. Biz komünistler geleceğe iyimserlik duyuyoruz.

► Arkası 6. sayfa

KARDEŞ PARTİLERİN DENEYİMLERİNDEN

Sendikal birlik ve haklar için...

Bolivya'da: Askersel cuntanın sendikaları güdümlü örgütler durumuna getirme çabaları da, Troçkist ve Mao'cu grupların sendikal hareketi dar ve gizli örgütlere hapsedme girişimleri de boşa çıkırdı. Komünistlerin ve diğer sol güçlerin aktif katkısıyla bağımsız işyeri sendika komiteleri örgütlendi. Önce maden ocaklarında kurulan bu komiteler tüm yasaklara karşın işçilerle toplantılar yapıp, birbirleriyle ilişkiye geçerek, aşağıdan yukarıya sendika yöneticilerini belirlediler. Komiteler etrafında birleşen işçiler grevlere başladılar. Öyle ki, hükümet işçilerin seçtiği yöneticileri tanımak, onlarla görüşme masasına oturmak zorunda kaldı. Bu hareket diğer bölgelere ve işkollarına da yayıldı. Örgütlü işçiler grevler, açık grevleri ve diğer yığınsal gösterileri yalnız yakıcı ekonomik istemlerini değil, eski sendika federasyonları ve konfederasyonlarına ve yöneticilerine bağlılıklarını da dile getirdiler. Sendikal ve politik haklarının tanınmasını istediler. Tüm baskı ve zorbalığa karşın işçiler her adım atmayınca, Aralık 1981'de cunta geri adım attı. İşyeri sendikal komitelerini, onlardan oluşan sendikal örgütü ağırlı tanımak zorunda kaldı. Sendikaların bu komiteler temelinde yeniden örgütlenmesine boyun eğdi.

Paraguay'da: Gerici Stroessner rejimi altında, pek çok işyerinde birleşik eylem komiteleri kuruldu. Onların öncülüğünde işçiler çeşitli işyerlerinde grevlere çıktılar, kimi kazanımlar elde ettiler. Giderek yaygınlaşan bu komiteler aracılığıyla diktatörlüğün ve polis güdümündeki Paraguay İşçi Konfederasyonunda sendikal birlik ve direniş aşağıdan yukarıya güçlendi. Öyle ki, 9 işkolu sendikası, Konfederasyon yönetimini, hayat pahalılığına protesto ve buna karşın alınacak önlemleri görüşmek için Konfederasyon Konseyini toplama zorlamaya başladı.

Bolivya'da ve Paraguay'da işçilerin başlattığı komitelerde örgütlenme ve eylemler, köylüler, öğrenciler ve diğer kesimler arasında da yaygınlaştı. Bu komitelerin ilçe, il düzeyindeki ilişkileri, aralarındaki dayanışma ve eşgüdüm, gerici diktatörlüğe karşı geniş bir cephenin aşağıdan sağlama ölmesini sağlıyor. Yukarıdaki birliğe katkıda bulunuyor.

Tutuklularla dayanışmayı örgütleyin

Yüresiz BDK Kitap Aşımını İnternetten

Filistin halkıyla dayanışmaya!

Beş haftadır İsrail askerleri Lübnan'da yakıyor, yıkıyor, kan döklüyor. Filistin halkına karşı soykırım uyguluyor. İsrail, 30 bin insan öldürdü, 10 bin insan kayboldu. Bir milyona yakın insan, evsiz baraksız bırakıldı.

Bu saldırının arkasında ABD'nin bulunduğunu artık bütün dünya görüyor. Bu işbirliğinin dünya kamuoyu mahkum ediyor. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda saldırı kınanırken, 127 ulus karşısında ABD ve İsrail yalnız kaldılar.

Kanlı saldırının amacı, FKÖ'nü yok etmek ve Lübnan'da ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin çıkarlarına uygun bir rejim'i işbaşına getirmektir. Yakındoğu'da ABD'nin askersel-politik bir köprübaşını oluşturmak ve petrol kaynakları üzerindeki denetimini kurmaktır.

Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler, ABD-İsrail işbirliğinin bu barbarlığı karşısında, Lübnan'ı, Filistin halkının haklı davasını tüm gücüyle destekliyorlar. ABD'nin Lübnan'a asker çıkarma planlarına karşı SBKP MK Genel Sekreteri ve SSCB Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanı L.I. Brejnev'in Reagan'a uyarısı, bu gültü desteğini kanıtlar. Türkiye Komünist Partisi, Arap ülkelerindeki öteki kardeş partilerle de birlikte, Sovyetler Birliği'nin bu destek ve yardımına büyük bir değer biçiyor. Türkiye Komünist Partisi, Sovyetler Birliği'nin önerdiği, FKÖ de içinde olmak üzere, tüm ilgili tarafların katıldığı uluslararası bir Yakındoğu konferansının bugün daha da güncel ve yakıcı olduğunu görüyor, İsrail işgalcilerinin Lübnan'dan köşulsüz ve derhal çekilmesini istiyor.

Amerikan emperyalizmi, Yakındoğu'daki serüvenlerine Türkiye'yi de çekmek için her yola başvuruyor. ABD'nin Lübnan'a yerleştirilmek istediği işgal kuvvetleri arasında Türk ordusunu da katma planları, bu yolda General Evren'e Reagan'ın resmen başvurusu Türk basınına da yansıdı. Halkımız, ABD'nin bu önerisinin

İsrailiye önünde resmen ve açıkça reddedilmesini istiyor.

Cunta bir yandan İsrail saldırısına karşı olduğundan sözederken, öte yandan, ABD'nin İslam ülkelerine, komşu devletlere saldırı için kurduğu "Çevik Kuvvetler"i kapıları açıyor, ısı veriyor. İsrail ile diplomatik ilişkileri kesmiyor. Cunta sansürü altındaki basında, Amerikan mandacılığının ve siyonizmin sözcükleri, cirit atıyor. "Uluslararası terörizm ile savaş" demagojisiyle, "FKÖ kamplarında Türkiye'li teröristler bulunduğunu" yalanıyla İsrail'in korsanlığını, baş

terörist Begin ve Sharon'un cinayetlerini gizlemeye, Filistin halkının yasal temsilcisi FKÖ'nü karalamaya cabalıyor. Filistin halkının haklı davasıyla dayanışma içinde olan demokratik kuruluşların temsilcilerinin çoğunluğu, cuntanın zindanlarında çürütülüyor. Halkının ezici çoğunluğu Müslüman olan Türkiye, kardeş Filistin halkına karşı uygulanan bu barbarca soykırım karşısında sessiz kalamaz.

Türkiye Komünist Partisi, halkımızı, tüm ilerici, demokratları, bağımsızlıktan yana tüm yurtseverleri, Atatürkçüleri, dindarları Filistin halkıyla dayanışmaya, cuntanın tüm baskılarına karşın olanaklı her yolla bu yön-de eyleme çağırıyor.

14 Temmuz 1982

TKP MK

YAŞAYAN SOSYALİZM Dinlenme hakkı

Her işçinin, her emekçinin çalışmalarını sürdürebilmesi için dinlenmesi, iş gücünü tazelemesi gerekir. Ama bu değişik sistemlerde değişik olur. Bugün Afrika, Asya ve Latin Amerika'daki gelişmekte olan ülkelerdeki nüfusun yüzde 40'ı en ilkel günlük gereksinimlerini bile karşılayamıyor. Gelişmiş kapitalist ülkelerde emekçiler verdikleri savaşım sonucunda belirli sosyal kazanımlar elde etmişlerdir. Ama emekçiler ancak sosyalist toplum koşullarında gerçekten dinlenme hakkına sahip oluyolar. Sosyalist ülkelerde tüm vatandaşların dinlenme hakkı yasalarla güvence altına alınmıştır. Örneğin, SSCB'de emekçiler 22 çalışma günü dinlenebilir.

Kapitalist ülkelerde devlet dinlenme hakkını fiilen güvence altına almıyor. Hatta ABD'de yıllık izinle ilgili tek bir yasa bile yoktur. Amerikan emekçileri sendika üyesi iseler ve sendikaların patronla imzaladığı toplu sözleşmede bir maddede yer alıyorsa izine çıkabiliyorlar. Bugün ABD işçilerinin ancak dörtte biri böyle bir hakka sahip.

Sosyalist ülkelerde devlet emekçilere dinlenme olanakları da sağlıyor. Yapılan masrafların önemli kısmını devlet karşıyor. Örneğin Çekoslovakya'da bir dinlenme evinde dinlenen emekçi bunun için maaşının yalnızca yüzde 10'unu veriyor. Bu gerçek masrafların yüzde 25'idir. Geri kalan yüzde 75'ini devlet karşıyor. Tüm sosyalist ülkelerde emekçilere aileleriyle birlikte dinlenme olanakları sağlanıyor. Ortalama maaşın 172,5 ruble olduğu SSCB'de 4 kişiden oluşan bir aile dinlenme evinde 12 günlük dinlenme için yalnızca 45 ruble ödüyor.

Kapitalist ülkelerde her emekçi kendi başının çaresine bakmak zorundadır. Kurulan dinlenme yerleri vurgun vurma alanıdır.

Sosyalist ülkelerde dinlenme işini sendikalar örgütüyor. Örneğin SSCB'de sendikaların emrinde 940 dinlenme yeri, 2200'ün üstünde koruyucu sağlık tesisi, 22 kültür evi var. Sendikalar başlı 33 büyük spor kulübü çalışıyor. Her yıl 50 milyon Sovyet vatandaşı ailesiyle birlikte örgütlü biçimde dinleniyor.

Sosyalist ülkelerde devlet emekçilerin boş zamanlarını değerlendirme, kültürel gereksinimlerini karşılama yönünde de büyük masraflar yapıyor. Örneğin kültürel gereksinimler için ABD'de kişi başına 18 dolar ayrılırken SSCB'de 140 dolar ayrılıyor.

Silahlı yeni sömürgecilik

İşık YENICE

"Ekonomik yardımla iş yürümez" dedi, Reagan'ın danışmanlarından R.Fontain, Halig'e göre ABD "kaynak savaş" dönemine" girmişti. Ülkemize gelip "Sovyet tehlikesi" ve "Çevik Kuvvetler"lin yararı üzerine "biling" veren George Town Üniversitesi Stratejik ve Uluslararası Araştırmalar Merkezi Başkanı, Ray Cilne, "ABD için en umut verici yol" diyor, "Çözüldü dünya" ülkelerine cezalandırma ve gözdağı için, Hint Okyanusunda güçlü bir donanma ile Doğu Afrika ve Basra Körfezine indirmek olanağı verecek olan "Çevik Kuvvetler"dir. Aynı merkezden G.Kemp, İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklardan çekilmesini açıkça karşı çıkıyor. Buralardaki İsrail varlığını, ABD için "değerli bir kaynak" olduğunu söylüyorlar. Bugün yazarlarının çoğu Beyaz Saray'da önemli görevlerde bulunan, Hoover

Enstitüsünün 1980'de hazırlanan bir raporuna göre, ABD "Anap ülkelerini petrol fiyatları konusunda sıkıstırmaya başlamışlardır". Le Monde Diplomatique (Nisan 1981) ise "eğer bugünkü eğitim sürerse ABD, Orta Amerika'da, Kuzey Afrika'da, Arap Yarımadasında ve yeniden Güneydoğu Asya'da, yeni askersel girişimlerde bulunabilir" diyor.

Bunlar sadece birer görüş mü? Bir de olanlara bakalım: Hint Okyanusunda kol gezin ABD 7. Filosu... 6. Filonun Libya'yı cezalandırma seferi... Karibler'de ardı arkası kesilmeyen gözdağı manevraları... Sina'ya "Barış gücü" adıyla yerleşen ABD "Çevik Kuvvetleri"... ABD desteğinde, İngiltere'nin Arjantin'in şahsında tüm Latin Amerika ülkelerine karşı düzenlediği nükleer silahlı ve kanlı Falkland gözdağı seferi... ABD'nin Afrika'da ırkçı Güney Afrika rejimine düzenlediği kanlı seferler... ABD'nin Angola'ya karşı Unita, Kambocya'ya karşı "Kızıl Kmerler" adlı hükümetlerle ortaklaşa Bolgemizdeki bağıntısız ülkelere, Arkası 7. sayfa da

LENİN KÖŞESİ

Anayasa savaşımı ve Bolşevik deneyimi

1905 devrimci çıkışı sonrası, Çarlığın anayasal monarşiyeye dönüşmesinin nedenini ve yeni anayasanın içeriğini Lenin şöyle açıklıyor: "1905'deki devrimci savaşım özellikle, kimin ilk Türk-Rusya temsilci kurumlarını ve nasıl oluşturaacağı konusu üzerinde keskinleşmişti. Aralık yenilgisi, sorunu, eski monarşiden yana çözdü; ve bu durumda anayasa Kara-yüzler (gerici feodaller, C.N.) ve Oktobristler'inkinden (Gerici burjuvazi, C.N.) başka bir şey olamazdı. (Lenin, tüm yapıtlar, İng. c.15, s.337). Lenin, egemen güçleri, anayasal kılıfı giymeye zorlayan yığınların nesnel bir gereksinimini yansıtan devrimci çıkışlarından duyulan korku, bu çıkışları bastırmak, önlemek istemi olduğunu belirtiyor.

"Anayasa 'emekçi halk' için anayasasızlığa göre daha çok 'özgürlük', daha iyi yaşam koşulları mı demektir?" diye soran Lenin, "Hayır, ancak ilkel demokratlar böyle düşünlür" diye yanıtıyor. "Anayasanın özü, genel olarak devletin temel yasaları olarak temsilci kurumların seçimlerini ve yetkilerini belirleyen yasalar vb. olarak sınıf savaşımında güçlerin gerçek ilişkisini ifade eder. Bir anayasa, eğer yasa ile gerçeklik birbirinden kopuksa sahtedir, üstüste düşüklüleri zaman ise sahte değildir" (agy. s.336). O, böylece her türlü anayasayı, anayasasızlığa karşı ilerici bir adım sayan sağ görüşlere de, gerici anayasaları sahte sayıp bu alanda savaşımı küçümseyen, böylece gerçekte egemen güçlerin gerici amaçlarını ve özünü gizlemeye hizmet eden "sol" görüşlere de yanıt veriyor. Oysa, "Otokrasi sözde anayasal kurumlara örtülüyor, ama aynı zamanda onun sınıf özü hiçbir zaman olmadıgı kadar açığa çıkıyor" (agy., s.350).

Lenin, egemen güçlerin dayattığı anayasaların geniş yığınların politik bilinçlenmesi için elverişli koşullar yarattığına, bundan yararlanmak gerektiğine değiniyor: "Politikada deneyimsiz milyonlarca insanın kafasında otokrasizm vardı, genel olarak halk temsilciliğini karşıtıydı, sınırlı savaşımın amacı daralıyordu ve görevini daha somutça devlette erki ele almak için savaşım olarak tanımlıyor. Kıl, bu, temsili kendisinin karakterini ve anlamını belirtiyor" (agy., s.350). Savaşımın devrimci amacının daha da belirginleştiği, savaşım alanının ve ona katılanların genişlediği yeni bir döneme girdiğini vurguluyor. Lenin, anayasa savaşımı, "sınıf savaşımının yeni bir alanı, yeni bir biçimi"dir diyor (agy., s.337).

Gelen gideni aratacak Zeki TIRELİ

İMF-TÜSİAD ikilisinin 24 Ocak programı "Kastelli sökü"nü yediğinde, TKP'nin Sesi radyosu "Cunta, halkın tepkisini sındırarak için her yola başvuracaktır. Suçu kişilerin, su ya da bu bakanın üstüne atarak işin içinden sıyrılmanın yollarını araştırarak. Belki de bir ya da birkaç bakanı değiştirecektir. Bundan başka yapacak hiçbir şey yoktur" dedi. (25 Haziran günlü yorumdan).

Öyle de oldu. 24 Ocak'çı cunta anılsanlı Özal'ı götdürdü, yerine başka bir 24 Ocak'çıyı, Kafaoğlu'nu getirdi. İMF'lyi gücendirmek için de, Türkiye'yi pasaportu... başka bir yerinden belli olmayan Pasinler adlı bir emperyalizmin ajanını da devlet bakanı yaptı.

"Ülkelyi İstikrara kavuşturacağız" diye demokratik hak ve özgürlükleri yu eden, üstelik yeni anayasaya açık diktatörlüğü kalıcılaştırmaya çalışan cunta, kendi atamalı hükümetinde bile istikrar kuramadı. Bu, son yedi ayda yapılan ikinci hükümet değişikliği. Bunu yenileri izleyecektir. Çünkü gelen gideni aratacak niteliktedir. Ekonomik bunalmı durmaksızın derinleşiyor. Uluslararası koşullar durmaksızın gerginleşiyor. Cunta ve rejimi bir yandan iç sosyoekonomik, sosyopolitik koşulların, bir yandan ABD emperyalizminin baskıları arasında sıkışıkla sıkışıyor. Careyli halkı daha da sıkıştırmakta arıyor.

Bu yolun sonu yoktur. Kafaoğlu beklî batan birkaç tekelci patronu kurtarabilir, ama ekonomiyi batırmaktan kurtaramaz. Hükümetteki değişikliğin olumlu sonuçlar getirebileceği yolunda kamuoyuna boş hayaller aşılayan kimi liberal yazarlar, korktukları "sosyal patlamalar"ı böyle önlemeyezler. Atılımın geçen sayısında dediğimiz gibi, "Cunta yıkılmadan, İMF, NATO boyunduruğu kırılmadan ekonomide hiçbir şey düzelmeyez".

Cunta militarist polis devletini kurmalaştırmaya yolunda, ekonomide at değiştirmek zorunda kaldıysa, bu her şeyden önce, onun daha da zayıfladığını gösteriyor. Onu tozlektirmek, boyulu boyunca yere semek için tüm 24 Ocak kurbanlarını cuntanın anayasasına karşı birleştirmek, günün görevi budur.

Kişiler vardır. Bunlar dünya barışı için el birliği ile çalışırlar.

İddianame bu uluslararası kuruluşu "Sovyetler Birliği'nin uydusu" olarak göstermeye kalkıyor. Türkiye Barış Komitesi de, aynı mantıkla, Sovyetler Birliği ve Türkiye Komünist Partisi'nin yan örgütlü olmakla suçlanıyor. Nereye dayandırıyorlar bu "bağı"? Her halde Sovyetler Birliği'nin ve TKP'nin de ardıcıl biçimde barışı savunmalarına!.. Savaşa karşı olmaları!.. Bu mantık, barışı, insanın yaşam hakkını savunan her insanı, ► Arkası 7. sayfa

Bir insanlık suçu:

Türkiye Barış Komitesi davası

Cuntacı Orgeneral Nurettin Erşin'in özel buyruğu ile açıldığı bilinen Türkiye Barış Komitesi davası İstanbul'da sürüyor.

Kimler yargılanıyor? Tanınmış bilim adamları, sanatçılar, yüzbinlerce üyesi bulunan yığın örgütlerinin temsilcileri. Bir Mahmut Dikerdem: Yıllarca büyükelçilik yapmış, barıştan yana bir diplomat... Bir Orhan Apaydın: Yüzyılı aşkın bir geleneği olan İstanbul Barosu'nun Başkanı. Binlerce avukatın oylarıyla seçilmiş... Bir Erdal Atabek: Tüm Türkiye doktorlarının örgütü Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi'nin, Başkanı... Bir Melih Tümer: Sıslı Siyasal Bilgiler Fakültesi Dekanı... Bir Nedim Tarkan: 2,5 milyon üretici köylünün üyesi olduğu KÖY-KOOP'un Genel Başkanı.

Ya yargılananlar kimler? Davayı açan savcı, silah kaçakçılarıyla, yeraltı dünyasının "babalarıyla" yakın ilişkisi olan, kontrgerillanın karavânı abayı Süleyman Takkeci. DİSK davasında sendikacılara idam isteyen Mafya'nın bu adamı dünya kamuoyuna kadar yansıyan tepeklerle özetleyişine asındı ki, cunta da kendisini bu uğursuz görevden geri çekmek

zorunda kaldı. Sımdı Takkeci'nin hazırladığı İddianameyi, Takkeci'nin yardımcısı olan "sivil savcı" Mustafa Gül imzalamış... Mahkemede okuyor.

Barış yanlılarına 30 yıl ağır hapis cezası isteyen İddianame, ancak o hazırlayanların düşünce perşanlığını ortaya koyar nitelikte. İddiaya bakın: Türkiye Barış Komitesi "Dünyanın hür ve demokratik düzenini (Savcı burada bir de parantez açıp "Bati Dünyası" demis) yıkmayı amaçlıyor" mu! Aşağı kurtarmıyor! Sonra, "Türkiye'nin hür ve demokratik batı dünyasının güvenliği ile ilgili anlaşma ve ittifaklarını yıkmak" istiyormuş... Kimin güvenliği? Rapor gizlemiyor: Türkiye'nin değil, "Hür ve demokratik Bati dünyası" dediği emperyalizmin...

Bilindiği gibi, Türkiye Barış Komitesi, Dünya Barış Konseyi'nin üyesidir. Ve Dünya Barış Konseyi de, Birleşmiş Milletler düzeyinde "danışma kuruluşu" statüsünde olan, devletler arası saygınlığı kabul edilmiş bir kuruluştur. Dünyanın dört bir yanındaki barış komitelerini birleştirir. Komünistlere kadar çeşitli dünya görüşlerine ve politik tutuma sahip

TKP yaşıyor, savaşıyor!

Ankara'da, Gölçük'te, Adana'da TKP'ne karşı açılan davalar sürüyor. Yüzlerce yurtsever, insanlık dışı işkenceler sonucu alınan ifadelerle TKP'ne üye olmakla suçlanıyor. Bir yılı aşkın bir süredir zindanlarda cürütlüyor.

Sağcı-gerici askersel diktatörlüğün bu saldırları hiç de şaşırtıcı değildir. Bu saldırı, yeni de değildir. 60 yıldır, burjuvazinin değişik erkleri, ne zaman işçi sınıfına, emekçilere, demokrasiye karşı saldırıya geçmişlerse, en başta TKP'ni saldırmışlar, onu önterinde en büyük engel olarak görmüşlerdir. Çünkü TKP, işçi sınıfının, emekçilerin çıkarlarını ardıcıl olarak savunan, gerçek bir demokratik için savaşan partidir.

Egemen sınıfların partimizle karşı kabaca saldırısı, katmerlidir. TKP'ni onlar yasakladılar. 60 yıldır da "gizli çalışıyor" diye TKP'ni suçlayan, bu suçlamayı hemen her iki yılda bir barbarca saldırlarla kol kola yürüten yine onlardır.

Bu yaşıgin, amacı, en başta işçi sınıfını, emekçileri bölmek, başsız bırakmak, sömürüye karşı savaşta zayıf düşürmektir. Egemen güçler, TKP'nin ulusal niteliğini gizliyorlar. Onu sanki ulusal çıkarlara aykırı bir kuruluşmuş gibi gösterdikten sonra, saldırılarını öteki demokratik kuruluşlara, sendikalara, meslek örgütlerine yöneltirler. Türkiye Barış Komitesi, DİSK ve KÖY-KOOP davalarında da yapılan budur. Bugün bu saldırıları CHP'ni bile hedef alabiliyor.

Egemen sınıflar, TKP'ni yasaklayarak tüm emekçilerin karşısına ördükleri, aşımaz sandıkları bu duvarın yakın geçmişte çatlaması karşısında, şimdi bu yaşıgi anayasaya geçirmeye kalkıyorlar. Aldıkları, "belki başka anayasalar böyle yasaklamıyor ama..." derken, dünyada komünizmi anayasayla yasaklayan ilk ülke olduklarını itiraf etmek zorunda kalıyor. Bu, aynı zamanda, asalak burjuvazinin gittikçe artan cehaletliğinin, barutunun gittikçe tükenmekte olduğunun da açık itirafidir.

Egemen sınıf, ta baştan komünizmi "yasaklayarak" kaçak döşüyor. Sonra "TKP çokertildi" diye utku çığlıkları atıyor (Tercüman, 24 Ağustos 1981). Ama kendi yazdıkları mürekkebi yine kendileri yalıyorlar. Aradan daha onbir ay geçmeden illicak, "Özal'ı TKP yıktı" diye yazıyor (Tercüman, 16 Temmuz 1982). Bu, bugüne dek asalak burjuvazinin attığı utku çığlığının en kısa sürendir. Kuşkusuz, TKP kendi gücünü artırmıyor. Ama onlar, TKP'ni çokertmeyi gerçekten başarmışlardır, aradan bunca yıl geçtikten sonra "komünizm yaşıgi"ni bir de anayasalarına geçirmek zorunda kalıyorlar mıydı?

Asalak burjuvazi, akıntıya kürek çe-

liyor. Nasıl fabrika bacalarını yok edemezlerse, TKP'ni de yok edemezler. Çünkü işçi sınıfı, her toplumda büyüyor, gelişen tek sınıftır. Komünist Partisi, bu sınıfın ürünüdür. Onunla etle tırnak gibi kopmazsına bağlıdır. Komünist Partisi, hem insanlığın geleceği olan bu sınıfın ülkülerini temsil ediyor, hem de ulusun tüm ilerici değerlerini savunuyor. Sonra dünü bugüne bağlıyor: Geçmişte değerli olan ne varsa, onun gerçek mirasıdır komünistlerdir.

Cuntaçı generaller, aylarca terörizmin ardında TKP'nin olduğu yalanını kanıtlamaya çalıştılar. Bunun için barbarca işkenceler yaptılar. Ama tutturamadılar. İddianamede "TKP'nin terörist bir örgüt olmadığını" yazmak zorunda kaldılar. TKP davalarının iddianamelerinde TKP'nin politikasına ilişkin tek bir suçlama yoktur. Buna karşılık cuntaçı generallerin savcılar, DİSK ve Türkiye Barış Komitesi davalarının iddianamelerinde TKP'ni politik olarak suçlamaya kalkışıyorlar. Taktikleri açıktır: TKP davalarında politik savunma yapmayı engellemek, buna karşılık TKP'ni kendisini savunma olanağı bulunma-

Faşist bir belgi:

"Türkler defolsun"!

Federal Almanya'da yabancı düşmanlığı bir süredir gemi lylce azya aldı. Özellikle Türkiye'li yurttaşlarımıza karşı saldırılar hızlandı. Duvarlara "Türkler Defolsun!" belgileri yazılıyor.

Türklerle karşı bu saldırıları kimler düzenliyor? Başta kısa adı NPD olan neo-nazi partisi ve öteki nazi yanlısı gruplar. Sonra Franz Joseph Strauss'un başını çektiği Hristiyan Sosyal Birlik ve Hristiyan Demokrat Parti şefleri.

Peki, "Türkler Defolsun!" diye kıyametli koparanların Türkiye'li dostları, onların en yakın işbirlikçileri kimler? Türkiye'deki faşist MHP elebaşları ve onların yurtdışındaki uzantıları... Örneğin, 1971 yılında, o zamanlar NPD'nin başı olan Adolf von Thadden, Alparslan Türkeş'e yazdığı mektupta şöyle diyor: "Mektuplarınızı büyük bir memnuniyetle alıyorum. Benim ve partimin çalışmalarına verdığınız büyük değerden ötürü size teşekkür ederim. Nasyonal Demokrat Parti ile Milliyetçi Hareket Partisi'nin paylaştığı temel ilkelere vardır. Bir özbenlikli gençlik örgütlerimizin birbirlerini ziyaret etmeleri kararını aldık. Siz de, benim özel konuşum olma lütufunda bulunmaz mısınız?"

Avazı çıktığı kadar bağırın bir başka azılı gerici: Strauss. Günlerden 28

yan davalarında TKP'ni ve öteki demokratik kuruluşları karalamak. Onlar bu yoldan en büyük korkularını, komünistlerle diğer demokratik güçlerin eylem birliğinin gerçekleşmesini önlemek istiyorlar.

Burjuvazi, bu davalarda gerçekleri halktan gizlemeye çalışıyor. Nedir ki, TKP üyesi diye tutuklanan yurtseverlerin sesini kısmayacaklardır. Onlar, hem işkenceleri, cuntanın barbarca yöntemlerini sergileyecek, hem de TKP'nin politikasını, ne istediğini kamuoyuna duyurmanın yollarını bulacaklardır. TKP ne istiyor, ne için savaşıyor? Halkımız bunu bir kez daha yurtseverlerin ağızından, yargılama salonlarından duyacaktır. Sanık kürsüsünün, bu bozuk düzeni sorguya çeken yurtseverlerin kürsüsü durumunda dönüştürülmesini kimse önleyemeyecektir.

Bu aynı zamanda, öteki davalarda da gerçeklerin ortaya çıkmasına, cuntanın çok yönlü anti-komünist saldırısını bozmaya yardımcı olacaktır.

"Çokerttik!" dedikleri TKP'nin yasadığını, savastığını, politikasının ilerici, demokrat, yurtsever güçlere mal olduğunu mahkeme kürsülerinde de görecektirler. İçerdeki komünist direnciyle, dışardaki komünist, yurtseverin dayanışması, zincirleme güce geç katacak, cuntaya önemli bir darbe indirecektir.

Nisan 1978. Strauss ile Türkeş Münih'te görüştüler. Bu görüşmeden sonra Hristiyan Sosyal Birlik'in basın sözcüsü Rosenberg şunları söyledi: "MHP'ni her bakımdan destekliyoruz. Parasal bakımdan da destekliyoruz".

Hristiyan Demokrat Parti'den Heinz Ekkart Kannapin. Eski azılı bir nazi. Bir yandan "Türkler Defolsun!" diye bağıyor, öte yandan faşist Türk Federasyonu'nun başarıları Serdar Çelebi ile Ali Batman'a Hessen eyaletinde oturma izni çıkartıyor.

Faşist Enver Altaylı'nın Türkeş'e yazdığı 24 Haziran 1976' günlü mektuptan: "Doktor Kannapin Federal Alman güvenlik kuruluşları nezdinde bizi himaye etmektedir".

Şu ibret verici duruma bakınız: Nazi artığı, bir yandan "Türkler Defolsun!" diye bar bar bağıyor, öte yandan MHP'ileri koruyor.

Şimdi Federal Almanya'da faşist MHP elebaşlarının demagogilerine aйдanan yurttaşlarımızın önünde bu düpedüz ihanet karşısında bir tek seçenecek kalıyor: Faşist Türk Federasyonu'ndaki, İslam Kültür Merkezi'ndeki faşist elebaşlarına bugüne dek verdikleri desteği geri çekmek. Bir avuç NPD ve CIA işbirlikçisini keskinkeş yaltılamak.

Federal Almanya'daki Türkiye'li faşistlerin bu açık ihanetini sergilemek, ilerici kuruluşlara somut, önemli görevler düşüyor!

İşçi düşmanı anayasa

Mehmet YAVUZ

Artan olanaklar

►Başı 2. sayfada

İşe grevleri yasaklayarak, sendikaları kapatarak, sendika militan ve yöneticilerini tutuklatarak başlayan gerici cunta, böylece kendisine yarattığı "dikensiz gül bahçesinde" iki yılda işçi düşmanı bir anayasa hazırlama olanağı buldu. Sendikalar hakları 1961'den, hatta 1947'den daha geriye götürülen bir anayasa dayattı.

Anayasaya sendika çevrelerinden tepkiler yükseldi: Türk-İş İcra Kurulu, "Bu anayasa ile sağlıklı demokrasi olmaz. Toplu sözleşme kaldırılıyor, sendikalar çember içine alınıyor" dedi. Türk-İş Genel Başkanı Ş. Yılmaz, bunun "Çalışanlar aleyhine bir anayasa tasarısı" olduğunu söyledi. TGS Genel Başkanı N. Gürelli anayasayı "İşverenlerden yana bir hükümet programı" olarak nitelendi. MSP yanlısı Hak-İş Genel Başkanı N. Celik, "İşverenler nihayet emellerine ulaştı. Lokavt hiçbir ülkede yasal hak olarak tanınmamıştır" dedi. Cuntanın kendi elleriyle Danışma Meclisi'ne soktuğu sendikacı M. Alpdündar bile "Bu anayasa tasarıyı işverenlerin ayıbıdır" diyerek cuntanın hazırladığı anayasaya karşı çıkıyor.

Daha şimdiden bu karşı çıkışlar, DİSK ve ona bağlı sendikalar yöneticilerinden Türk-İş tepe yönetimine, Türk-İş içinde "Sosyal Demokrat" diye adlandırılanlar ve Hak-İş'e kadar uzanan çok geniş bir yelpaze oluşturunuyorlar. Tüm bu olumlu çıkışlar, işçilerin ezici çoğunluğunun bu anayasayı kendi çıkarlarını aykırı bulduğunu gösteriyor. İşçi sınıfı zorbalığa karşı haklarını yalnız demecilerle değil aynı zamanda eylemlerle alındığını kendi deneyimlerinden biliyor. 1947'den bu yana sendikalarda verdiği hak alma savaşımından biliyor. Yaptığı direnişlerden, grevlerden biliyor. Sendikali özgürlükleri korumak için DİSK'li, Türk-İş'li işçilerin ayırimsız katıldıkları 15-16 Haziran direnişinden biliyor.

Türk-İş'in son 12. Kongresinde alınmış "1961 Anayasasındaki hakları savunma" kararı var. İşçiler biliyorlar ki, Türk-İş için tek seçenecek var: Cunta anayasasının tümüne aktif olarak karşı çıkmak. Yö-İş Genel Başkanı M. Sarac, "İşveren sendikası raporunun anayasa haline getirilmesi için, başta Türk-İş olmak üzere tüm sendikalar çok ciddi görev ve sorumluluk düşüyor" dedi. İşçiler biliyorlar ki, birliktelik kuvvet doğar. Bu anayasaya karşı çıkarken Türk-İş'e düşen en yakıcı görevlerden birisi de DİSK'li dayanışmadır. DİSK'li tutukluların salıverilmesi, DİSK'in açılmasını istemekdir.

İşçiler tüm çıkarları sınırsız grev hakkı, genel grev, dayanışma grevi, toplu sözleşme ve özgür sendikalarla örgütlenme hakkı istiyor. Lokavtin yasaklanmasını istiyor. Yalnız işçilerin değil tüm halkın genel demokratik hakları için savaşımı bu sendikali savaşıma bağlıdır. Bu doğrultuda, DİSK'li, Türk-İş'li, Hak-İş'li, sendikali-sendikacılar tüm işçilerin eylem birliği, cunta anayasasına dar demekte önemli bir silah olacaktır. Bu eylem birliği aynı zamanda işçi sınıfının gönüllü sendikali birliği yolunda atılmış önemli bir adım olacaktır.

Cuntanın iki yıl süren zulmü işçi sınıfına DGM direnişlerini, faşizme karşı işçiler direnişlerini, 23-24 Temmuz 1980 genel direnişlerini unutturmadı. İşçiler; cuntaya ve onun baskıcı anayasasına muhalefet, yığınların aktif eylemine, tüm demokrasi güçlerinin birleşik eylemine dönüşürse, bu anayasanın geri çevrilebileceğinin bilincine varıyorlar.

Cunta anayasası ile:

- Tüm işçi hakları patronların ve hükümetlerin insafına bırakılıyor.
- 1961 Anayasasındaki "Çalışanların insan haysiyetine uygun bir yaşayış seviyesi için elverişli adaletli bir ücret elde etmeleri" hakkı kaldırılıyor.
- Toplu sözleşmeyle elde edilebilecek haklar yasa ile sınırlanıyor. Ücret gibi konular dışındaki haklar toplu sözleşmelere konamayacak.
- Yüksek Hakem Kurulu anayasal bir kuruluş olarak kaldırılıyor. Sözleşmelerde son söz YHK'na bırakılıyor.
- Bölgelere göre asgari ücret yöntemi geri getiriliyor. Ayrıca iş-kollarında da asgari ücret farklı olacak.
- Küçük işletmelerde çalışan işçilerin tüm hakları ellerinden alınıyor.
- Lokavt denen insanlık suçu anayasal bir "hak" oluyor.
- Grevler yapılamaz duruma getiriliyor.
- İşyerinde sendikali çalışmanın önüne engeller getiriliyor.
- Sendikalar burjuva devletin mali ve yönetsel denetim altına sokuluyor.

alaya alan bir üslup, bu iyimserliği de yansıtabilir. Uzun uzun kafa patlatmaya gerek yok. Halk kendisi şimdiki binlerce anayasa esorisli, deymi bulacaktır. Bizim görevimiz bu popülör sözleri anında saptayıp, yaygınlaştırmak, gerekiyorsa geliştirmek.

Cuntaya özgürce hayır denilecek bir ortamı halk ancak kendisi elde edebilir. Bunun için adım adım yığın eylemini yükseltmek gerekiyor. Parti çalışmasını, faaliyetini de böyle. Serüvene yer yok. Ama rizikosuz tehlikesiz savaş da olmaz! Göğüsleyeceğiz! Eylem biçimimiz nedir? Nasıl saptayacağız? Ölümlü tektir: Bizim eylem biçimlerimiz, yığınlarla varmanın yolları bellidir. Savaşımın öznesi yığınlardır. Görevimiz onların savaşımına yardımcı olmak, onlara yol göstermek için onlarla bağ kurmaktır. Eylemlimiz bu devrimci bağ kurmaya yöneliktir. Diyalog mu, bildiri mi, katıldığımız bir direniş yoksa miting mi, günün koşullarında olanaklı yollar hangisiyse, eylem biçimimiz de ona göre olacaktır.

Referandum yığınların legal bir eylemi olacaktır. Sorun bunu devrimci bir eylem yapabilmektir. Bunun için yığınları, demokrasi güçlerini bugünden her legal olanağı kullanmaya, bu olanakları referandum gününe doğru, adım adım artırmak için seferber olmaya yönelmeliyiz. Onları legal-illegal her araçla uyarmalıyız: Eğer bugün bu olanağı gerektikçiyse kullanmazsanız, gelecekte hiç bir legal olanağınız olmayacaktır!

Şimdi sagemizde ve "sol"umuzda yer alan tüm demokrasi güçlerine somut bir eylem birliği için daha yapıcı yaklaşma olanağına sahibiz. Burjuva demokrasisini yeterli gören herkesle en azından referandum aşkına kadar birlikte yürüyebiliriz. Onları oraya yürütebiliriz. Cuntanın yıkılmasını zorunluluğunu kavrayan ama hâlâ gidecek ve gelecek rejimlerin niteliğini açıklamaktan ve "tek yol devrimdir" demekten öte, somut olarak bir anayasa oylamasında "hayır" diyerek, cuntaya ağır bir darbe indirmek için birleşmeyi önerebiliriz. Eğer bu güçler gerçekten cuntanın yıkılmasından yanaysalar bu amaç için eylem birliği yapacaklardır.

Partimizin politikası, kadrolarımızın savaşımı yığınlara öteki demokrasi güçlerine güç verecektir. TKP anayasa savaşımından alınıp ak ve daha güçlü çıkacaktır.

TKP'nin Sesi'ne kulak ver!
Cuntanın sansürünü kuralım,
gerçekleri yayalım!

►Başı 1. sayfada

laştırıyor. Bu Amerikan mandacıların anayasasıdır... İşbirlikçi tekel-lerin, holdinglerin anayasasıdır...

Zamanı değerlendirmek

12 Eylülcü anayasa, işçinin yoksul köylünün, küçük üreticinin, orta katmanların, küçük ve orta sermaye sahiplerinin, kısacası ulusun ezici çoğunluğunun çıkarlarını ters düşü-yor. Böyle bir anayasayı cunta referandumdan geçirebilir mi? Demok-rasiyi, hukuk devletini savunanlar bir an önce birlikte, örgütlü, en aktif bir savaşım içine girmezlerse, elbet-te geçirebilir... Baskı-zorbalık olağanıy-onda. Demokrasî güçleri uyanık ve uyarıcı olmazsa, biraz geri çekilmek, biraz manevra yapmakla halkın bir kesimini aldatma olağanıy-ine onda...

Ama "1961 Anayasasının yitilme-sine Hayır!" sesleri daha şimdiden her yerden yükseliyor. Hatta cuntan-ın kendi Danışma Meclisinde bile yankılanıyor. Demek cunta kendi referandumunda yenilebilir, TKP da-ha 1981 Aralığında, MK Bildirisinde bu güçlere işaret etmiş, onları des-teklemiştir. Olgular bu politikanın doğruluğunu gösteriyor.

Egemen sınıfın hareket birliği ise gıderek görece zayıflıyor: Kimi AP çevreleri (bunlar anayasanın halk düş-manı özüne karşı çıkmıyorlar gerçi, ama) örneğin Cumhuriyetçilikliğin Evren'in seçimsiz getirilmesini eleştiriyorlar. Onların derdi, cuntanın Evren eliyle erkini sürdürüp meydanı AP'ne boşaltmaması... Cuntaya gelin-ce; Evren Erdek'te anayasanın anti-demokratik özüne sahip çıktı: Ama aynı zamanda da "Bu anayasa daha

MGK'nden geçmedi" demagolisile, arkasında manevra alanı bırakmaya çalıştı. Böylece büyük tepki karşı-sında şimdi anayasa taslağını "bu olmadı" diye geri çekip referandu-mu ertelemeye kalkışmaları olasılığı da var. Cuntanın da, AP'nin de ortak yanıları, halktan duydukları korku. İkiisi de sorumluluğu omuzlarından atmaya çabıyorlar; çelişkileri büyü-yor. Egemen sınıfın daha liberal kesimlerine gelince, onlar da, "Çok kıymayalım, sonra sosyal patlama olur" diyorlar.

Referandum, ne kadar anti-demok-ratik koşullarda yapılsa yapılsın, cunta istese de, istemese de sınırlı olanaklar açılıyor. Profesör Soysal, Milliyet'te "Bugünden Kasım ayına kadar uzanan zamanı iyi değerlen-dirmek gerek" diye yazdı. Bugünkü olanakları değerlendirmekse, referan-duma cuntayı yenemezsek, yarın bu olanaklar yok olacak.Demokrasîye geçmek bir yana, bugünden de geriye adım atılacak.Nitekim Evren Erdek'te, "Halk anayasayı kabul etsin.Ondan sonra artık itiraz yok" diyor!.. Sınırlı legal olanakları şimdiden sonuna kadar değerlendirmek ve onları geniş-letmek için savaşım vermek gerek.

Gençlere, tutuklulara, yurt dışındaki işçilere oy hakkı için savaşım!.. Genel af için, MHP dışında partilere, sendikalara, örgütlere özgürlük için, söz, toplantı, gösteri özgürlüğü için savaşım!.. HALKIN SERBESTÇE HAYIR DİYEBİLME ÖZGÜRLÜĞÜ için savaşım!..

Artık salt demeciler vermekle yetini-lemez. Oluşan geniş muhalefet "12 EYLÜLCÜ ANAYASAYA HA-YIR!" belgisi etrafında gücünü bir-leştirmelidir.

■"Resmî Gazete'nin 25 Temmuz 1982 günlü sayısında, Türkiye Cum-huriyeti Hükûmeti ile Dünya Bankası arasında imzalanan antlaşmanın met-ni yayınlandı. Buna göre, Dünya Ban-kası, verdiği 304 milyon dolarlık kredi için, Türkiye'nin tüm kamu mallarına ipotek koyabilecek! Merkez Bankası'nın altın ve döviz varlığı da içinde olmak üzere, tüm devlet daireleri, Kamu İktisadî Tesebbüsle-ri İpotek altına alınıyor!

■ABD'li Senatörler Zablocki, Solarz, McCluskey, Tower "generallerin yeni anayasa tasarısnı memnunilıkla karşı-ladık. Bu anayasa ABD'nin Türkiye'ye daha çok silah satmasına destek olacak" dediler.

■NATO Başkomutanı General Rod-gers'in ardından, NATO Güney Avru-pa Müttefik Kuvvetleri Başkomutanı Oramiral William Crowe Türkiye'ye geldi. Malatya Erhac'daki, Erzurum'daki Honest John adı verilen nükleer başlıklı füzelemleri yerleştirildiği bu ABD üsleri, Van ve Kars hava alan-larını denetledi. TRT'de Amiral Crow'un gezisi "turistik bir gezi" olarak verildi.

■Van hava alanının pistleri, B-52 bombardıman uçaklarının inip kal-bılabileceği biçimde 2600 metreden 2750 metreye uzatılıyor. Bu hava alanı, 10 Mayıs'tan bu yana tüm sivil uçuşlara kapatıldı.

■Amerikan "New York Times" gazete-sinde askersel yorumcu D. Middle-ton şöyle yazıyor: "Türkiye toprak-ları, her zaman Sovyetler Birli-ği'ne, öteki sosyalist ülkelere karşı, NATO'nun bir sıçrama tahtasıdır. Sımdı bu topraklar, kullanım alanı Yakındoğu bölgesinde de uzanan bir sıçrama tahtası durumuna getiriliyor"

Silahlı yeni-sömürgecilik

►Başı 3. sayfada

Filistin Kurtuluş Hareketine karşı düzenlediği sayısız cezalardır seferleri. Ve son olarak İsraili-ABD ortak-lığının, petrol bölgesi Ortadoğu'nun haritasını bomba ve kanla yeniden çizmek, Filistin Kurtuluş Hareketini ezmek üzere Lübnan'a düzenlediği barbarca saldırı...

Tüm bunların bir tek anlamı vardır: Silahlı yeni-sömür-gecilik... Bu, aktif siyasal bağımsızlığına kavuşmuş, ama ekonomik bağımsızlık, geri kalmışlıktan kurtulmak için yeni-sömürgecilğe karşı savaşım veren gelişmekte olan ülkelere karşı açık bir devlet politikasıdır. Eski tip sömür-gecilğin. ekonomi dışı zor kullanma, silahlı zorbalık yöntemlerinin, yeniden uygulanmaya konmasıdır. Eisen-hower doktrininin, 1950'lerin politikasının canlanmasıdır.

TBK davası

►Başı 4. sayfada

her kuruluşu "Sovyet uydu-su"ka-bul eden mantıktır. Geriye ne kalı-yor? Silah tekelleri ve bir avuç mili-taristten başka?..

Savcı iddianamesinde barışın "mu-kaddes" olduğunu, sözümona kabul ediyor. Ama aynı anda da "Helsinki Konferansı Sonuç Belgesini", var-olmayan bir barış ve yumuşama

belgisini kamuoyuna tanıttığı gerek-çesiyle Barış Komitesi suçluyor.

Ve savcı, insanın yaşama hakkının kutsallığı için, barış için çaba göste-ren bu insanları, "İllegal terör örgü-tü" kurmakla suçluyor!.. Sorumsuz-luğun bu kadarına ne denebilir? Sav-cıya göre, Barış Komitesi yöneticile-ri "Türkiye'nin dış ilişkilerdeki say-gınlığını zedelemişler"!.. Ülkemizin saygınlığını gerçekten zedeleyen kim? Savcı kışkırtıcı Reagan'ın da-vatmalarına boyun eğen cunta değil mi? ABD'nin İsrail'e desteğini Bir-

"Sovyet tehlikesi", "uluslararası terörizm" gibi kılıflar arasında bağımsız ülkelerin ulusal kaynaklarını, silahlı tehdit ve zorbalıkla yok pahasına kapatma girişimidir. Onların topraklarını,"Cevik Kuvvet" adı, ABD yeni-sömürgecilik vurucu güçlerine açmalarına zorlamaktır.

Dünyanın her hangi bir köşesindeki, hele bölgemizdeki böylesi cezalardırma ve gözdağı girişimleri ülkemizi, halkımızı içine de bir tehdittir, gözdağıdır.

Emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşı vererek ku-rulmuş, bugün yeni-sömürgecilğin bir hedefi durumuna gelmiş Türkiye Cumhuriyeti'nin yerli, "Silahlı yeni-sömür-gecilğin" safıları olmaz. Ulusal çıkarlarımız, barışın çıkarları, ABD'nin başını çektiği ve bizim gibi gelişmek-te olan ülkelere yönelik bu silahlı zorbalığa, terörizme karşı savaşanların safılarında yer almamız gerektiriyor. İç si sınıfımızın dış politikası budur.

leşmiş Milletler'de kinamaktan ka-cınan ABD'ni darıtırım korkusu ile İsrail'le diplomatik ilişkilerini kes-meyen cunta değil mi?

Hepsinden önemlisi: Türkiye'nin saygınlığını asıl ayaklar altına alan, bu davanın kendisi değil mi? Dün-yanın neresinde Barış Komitesi ya-saklanıyor? Yöneticileri zindanlara atılıyor? 30 yıl hapis istemi ile yargılanıyor?

Bu dava ile cunta hem ulusa, hem insanlığa karşı suç işlemektedir. İnsanlık suçu işlemektedir.

MİLİTANLARDAN

Makinalılar yığınlardan korksun

İki yıl önce 22 Temmuz 1980 günü, Kemal Türkler'in öldürüldüğü haberi saat 10'a doğru alındı. Hepimizin hemen üstünde birleştiği kanı, bu işi faşistlerin yaptığı, arkalarında da en gerici tekelleri patronların olduğu oldu. Öfke ve üzüntüye, işi bırakma şeklinde dile geldi... Sıkıyönetim, fabrikaların çevresindeki tankları, baskıları arttırdı. Ama sökmedi. 24 Temmuz günü, işçiler, emekçiler, demokratlar, Merter'e, DİSK Genel Merkezinin önüne aktı. Türkler'in cenazesinin önünden geçerek, bu sendika önderine şükranlarını, faşistlere hincini dile getirdi... O gün, fabrikaya, yalnız İstanbul'da değil, tüm Türkiye'de işçilerin, memurların, emekçilerin de iş bıraktıkları haberleri geldi. 25 Temmuz günü yapılan cenaze töreninde ise DİSK'li, Türk-İş'li tüm fabrikalardan işçiler oluk oluk boşandı. Sıkıyönetim, "cenazeye 2-3 bin kişinin katılması için izin verilir" demişti, cenaze törenine 2-3 yüzbin kişi katıldı! Sıkıyönetimin Akarsay meydanının dört bir yanına kurduğu makinalılar, yığıldığı zırhlı araçlar, namlusuna kurşun sürülmüş silahlar, emekçilerin faşistlere karşı yürümelerini engelleyemedi. Anadolu'nun dört bir yanından gelen işçi kâfileleri, İstanbul'un girişlerinde kurulumuş barikatların önünde binlerce kişilik yığınlar oluşturmuşlar. Her bir barikatın önünün ayrı bir mitinge dönüştüğünü gören sıkıyönetim barikatları açmak zorunda kalmış. Türkiye işçi sınıfının yüzbinlerce temsilcisi, Türkler'in cenazesinde bir araya geldiler. DİSK Genel Başkanı Baştuğ, yaptığı konuşmada, Türkler'in savaşım yolunu bırakmayacağına bütün işçiler adına söz verdi. TİP Genel Başkanı Behice Boran'dan, Türk-İş Genel Başkanına kadar, işçi örgütü yöneticileri, demokratların hepsi oradaydı.

Bugün durum daha beter, tepemizde cunta var, bütün örgütler kapatılmış durumda. Ama cuntaya karşı biraraya gelmek yine mümkün. 25 Temmuzda sıkıyönetimin barikatlarını aşip biraraya gelen işçilerin, demokratların bugün de cuntanın baskısına karşı birleşebileceklerine yürekten inanıyorum.

Uzel'den bir işçi

Anayasaya hayır

Sendika temsilcisiydim. Şimdi kaçığım. Eski işyerimden arkadaşlarımla anlaşıtık. Cuntanın işçi düşmanı anayasasına karşı savaşım veriyoruz. Arkadaşlar diğer işçilerle, tanıdıklarıyla konuşuyorlar. Anayasanın işçi düşmanı, halk düşmanı yüzünü anlatıyorlar...

Cuntanın referandumu demokratik olmayacak: Partiler kapalı, sendikalar çalışmak yasak. Pek çok sendikacıya konuşmak bile yasak. Bunları da anlatıyor arkadaşlar. Buna karşın ismini seçim kütüğüne yazdırmak, oylama günü sandık başına gidip "red" oyu vermek gerektiğini anlatıyorlar. Birkaç arkadaş partinin radyo yayınlarını da dinliyoruz. Öğrendiklerimizi öğretiyoruz... Aydınlarımız gazetecilere, yazarlara, profesörlere de şimdi büyük sorumluluk düşüyor. Eli kalem tutan insanlar da her türlü olanaktan yararlanıp halkı "Hayır!" demeye çağırmalıdır...

Mehmet K., -İstanbul

TKP'nin Sesine kulak ver!

Her gün saat 5'de 25 m, 11820kHz
Saat 7,9,11,13,17,19'da 31m,
9585 kHz Saat 21, 23,01'de 49 m
6200kHz

Pazar günleri bunlara ek olarak
saat 15'de 31m 9585 kHz

Diyanbakır'da cunta zulmü

Diyanbakır 5 No'lu ceza ve tutuklularda 5 tutuklu yakılarak öldürüldü. 18 Mayıs sabahı, 5 tutukluyu battaniyelere sararak yaktılar. Tutukluların cenazeleri 25 Mayıs günü Urfa, Siverek, Mardin, Hilvan ve Çermik'e gönderildi. Diyanbakır Sıkıyönetim ve cezaevi yetkilileri cinayeti halktan saklayıp örtbas etmek istiyorlar... Bu cezaevinden tahliye olanların büyük çoğunluğunda verem görüyorlar. Gereke cezaevinde, gerekse halk arasında bu barbarlıklara karşı derin bir tepki var.

Genco K., -Diyanbakır

"Operasyon"

4 Haziran 1982 günü, Diyanbakır'ın Çermik ilçesinde, Birlikaran, Yeniköy, Sinek Köyü, Suznuq, Trendere'de geniş çaplı operasyon uygulandı. Yüzden fazla yurttaş tutuklandı. Köylerde tüm kadın ve erkeklerin üzerlerini, evlerini aradılar. Birlikaran'da Hüseyin Aslanca'nın erkekliğine ip bağlayıp köy meydanında gezdirdiler. Eşiyile birlikte kıyasına dövdüler. Bu insanlık dışı işkenceler köylerde büyük nefret yarattı. Öte yandan yine Çermik'te Lise Müdürü Hacı Özer ve 8 öğretmenin değişik bahanelerle gözaltına alındıklarını duydum.

Terör sökmedi

Adana Tekel fabrikasında 29 Mayıs 1982 günü yapılan Tek Gıda-İş 1 No'lu şube delegé seçimleri, tüm gerici faşist oyunlarına karşın ilerici devrimcilerin listesi büyük çoğunluğa kazandı. İlericiler 400 karışt oya karşılık 900 oy aldılar. Bu başarı, en ağır gerici-faşist baskılar ve terör ortamında kazanıldı.

Aslında bu seçimlerin 6 ay önce, yani Tek Gıda-İş Genel Kurulu öncesi yapılması gerekiyordu. Genel Müdür "İşyeri güvenliği" gibi sudan gerekçelerle seçimleri erteletti. Tekel Müdürü Doğan Sargın fabrikaya MHP'li faşistleri doldurdu. Alevi-Sünni ayırımından yararlanıp baskı ve terör uyguladı. MHP'li Mahmut Türkler ve Bekir İslimli faşistleri işletme şefliğine, Ü.O. Kozan'la, Cahit adlı faşist tekel emniyet Amirliğine atadı. İlerici işçileri isten atıldılar. İşçilerin birbirleriyle selamlaşması bile yasak edildi. Faşistler kadınlara, kızlara sözle ve elle şakıntılı ediyorlar, şikâyet edene disiplin cezası veriliyor.

Bu baskılar işçilerin savaşım azmını geriletmedi, tersine biletti. 600 imzalı bir dilekçe ile sıkıyönetime, bakanlığa, Tek Gıda-İş Genel Merkezinin başvurular. Şakıntılı olaylarından şikâyetçi oldular. "Soruşturma yapılsın" diye Sıkıyönetimden bir subay geldi. Kadınlara tek tek çekip, "İşin içinde komünistler de var, dilekçe aleyhinize olur" diye tehdit etti. Bir işçi şöyle diyor: "Faşistler bu subayın karısına şakıntılı etse de karısı kendisine şikâyetle bulunsun, acaba ona da 'sus sesini çıkarma, işin içinde komünistler var' mı diyecek?" Elbette komünist işçiler tüm işçilerle birliktedir. Kadın işçilerimizin namusunu ırz düşmanı faşistlere karşı korumak için en korkusuzca, en ön sırada savaşanların arasında, onlar vardır.

Tehditler, işçileri yıldırmadı. Sonunda rezil olan faşist kafalı bakanlık müfettişi görevden alındı. Ama baskılar durmadı, arttı. İşçilerin başkanı adayı H.İşık ve seçim arifesinde de 4 işçi arkadaş gözaltına alındı. Faşistlere, polise yapılan başvurulara karşın serbestçe dolayışım seçim propagandası yapıyorlar, işçileri tehdit ediyor, saldırıyorlardı.

Faşistler, baskıyla zorbalıkla bir kısım AP'li ve MSP'li işçi arkadaşda da boyun eğdirdiler. Seçimlerde liste hazırlarken türlü hilelere, sahteciliğe başvurular. Tüm bunlara karşın seçimde faşistlerin listesi ezildi. İlerici ve devrimci adayların ortak listesi, tüm delegelikleri aldı.